

i samme. Især denne sidste Omstændighed, der blandt Andet vil kunne fremkalde Forhold imellem forskjellige Communer, gjør det formeentlig uundgaeligt, at der dog maa følges en til en vis Grad eensartet og anstuelig Fremgangsmaade ved Rigningen i alle Landets Communer. Det er derfor, efter Udvalgets Mening, det mindste Skridt, man kan gjøre, at foreskrive, at man ved Rigningen skal komme til det endelige Resultat, Staaetansættelsen, paa den Maade, at man først opstiller en formodet Indtægt, dernæst reducerer eller forandrer denne til en Staaetindtægt, ved at tage passende Hensyn til de ovenomtalte forskjellige Omstændigheder, der have Indflydelse paa Staaetevnen, og endelig af den saaledes fremkomne Staaetindtægt be- regner Skatten procent- eller portionsviis, eens for Alle. En saadan Fremgangsmaade er, saavidt Udvalget veed, alt brugt i enkelte Communer, og man vil ved den endelig opnaae et Gode, som Udvalget har maattet tillægge ikke ringe Vægt, det nemlig, at der paa den Maade virkelig i Kjøbstadcommunerne fremkommer et Begreb om Staaetindtægt, der vil lade Bestemmelsen i Grundlovens § 37, om den paa en vis Staaetindtægt begrundede kvalificerede Valgret til Landstinget, faae praktisk, og det en ingenlunde ringe praktisk, Betydning.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvem der skal indbrages under Rigningen, har Udvalget ikke været blind for, at det efter en theoretisk Betragtning synes at følge af Formue- og Leilighedsfattens Væsen, at man maa tage og beskaffe en Mand efter hele hans Virksomhed og Udbyttet deraf, med billigt Hensyn til alle de Omstændigheder, der have Indflydelse paa hans Staaetevne, paa eet Sted, det, der er hans Hovedopholdssted, og hvor han ret egentlig hører hjemme. Det kan maastee theoretisk forsvares at dele en Mandes Staaetforpligtelse imellem flere Communer, ikke blot naar han i Aarets Løb flytter fra den ene Commune til den anden, saa at han med Sandhed kan siges for en Deel af Aaret at have sit Hjem i den ene og i en anden Deel af Aaret i den anden Commune, men ogsaa hvor han maa siges at have Bopæl eller Hjem i flere Communer og afvejlende at opholde sig i disse.

Men videre kan man neppe komme ad den theoretiske Vej, og navnlig synes det at være et Slags Tilbagevenden til det tidligere fornemmelig brugte Staaetystem, hvorefter man ikke saameget søgte Personerne som Gjenstandene eller den ydre Bedrift, hvorigjennem Personerne vandt Indtægt (Hartkornsskat, Næringsstat m. v.), naar der nu jævnlig reiser sig Stemmer for under den stedbilige Beskatning at indbrage Personer, som ikke selv ere der tilstede, forsaavidt angaaer Indtægten af de Eiendomme eller den Bedrift, som de have i Communen. Ikke bestomindre har Udvalget meent, at man maatte gaae ind paa denne Vej. Noget Indflydelse i denne Henseende har det ganske vist øvet paa Udvalget, at man har maattet betragte det som givet, at man i andre Forhold og igjennem andre Love vil komme ind paa dette Princip, at en Mand for en Deel skal anses staaetpligtig der, hvor han har en Eiendom eller Bedrift m. v.; Udvalget henviser i denne Henseende til Krigsskatloven af 21de Marts 1864, forskjellige Lovudkast og Betænkninger om Indkomsskat, Forhandlingerne om Landcommunallov-Udkastet og det af det i denne Sag nebsatte Udvalg udarbejdede Forslag, det af Regjeringen forelagte Udkast til en Indkomsskatlov. Denne Strømning vilde man vistnok vanskeligt kunne modstaae fra Kjøbstadcommunernes Side, og i hvert Fald maa der dog i disse Forhold, navnlig mellem Land- og Kjøbstadcommunerne indbyrdes, være Eensartethed og Lighed tilstede. Men Udvalget har derhos ikke kunnet Andet end erkende, at der, praktisk taget, virkelig lader sig anføre meget gode Grunde for, at det er billigt, at en Mand, der uden selv at boe i en Commune dog for en væsentlig Deel drager sin Indtægt deraf, ogsaa maa bidrage til denne Communes Udgifter, som tildeels medgaae til Foranstaltninger, der komme hans Eiendom eller Bedrift, og derved ogsaa ham, tilgode.

Udvalget har havt Anledning til at opkaste og drøfte et andet Spørgsmaal, det nemlig, om man ikke gjorde rettest i at udskyde dette, om vi maae kalde det saaledes, intercommunale Beskatningsspørgsmaal til en senere, alle Landets Communer omfattende, communal Beskatningslov. Udvalget har dog troet ikke at burde